

[Ministeren for handel, industri og søfart.] hederne for at opnå højere eksportpriser, skal jeg helt lade stå hen.

Medens en ophævelse af smørrationeringen således for tiden må anses for direkte uforvarlig, vil det naturligvis være mindre betænkeligt at imødekomme ønskerne om etablering af fri ombyttelighed mellem smør og margarine indenfor den gældende samlede ration, selvom det i sig selv, så alvorlig som situationen er, er et skridt i den forkerte retning. Jeg er imidlertid villig til at optage forhandling herom i vareforsyningsudvalget. Det vil være rigtigt at gøre opmærksom på, hvad man vel må forudsætte man er klar over i forvejen, at man ved en sådan ændring af rationeringen må forudse nogen omlægning af forbruget fra margarine til smør, og man må ikke glemme, at hver gang der her i landet spises 1 kg margarine i stedet for 1 kg smør, sparer landet ca. 3½ kr. i fremmed valuta.

Hvad sukkeret angår, synes der — bortset fra det ærede medlem hr. Viggo Starcke — at være almindelig forståelse for, at sukerrationeringen giver os mulighed for at foretage en eksport af stor handelspolitisk og valutamæssig betydning. Der påregnes i indeværende sukkerår eksporteret sukker for ialt 150 mill. kr.

Man har fra forskellig side været inde på spørgsmålet om ophævelse af kørselsrestriktionerne for automobiler. Zoneordningen indførtes i november 1947 med det formål herved at opnå besparelse i benzinforsbruget. I løbet af 1949 blev der foretaget forskellige lempelser i ordningen, hvorefter antallet af zoner for lastvogne blev reduceret fra 6 til 2, og antallet af zoner for personvogne reduceredes fra 21 til 5. Det er ikke muligt at opgøre, hvad ophævelse af de resterende kørselsrestriktioner vil koste i benzin, men sandsynligheden taler vel nærmest for, at merforbruget vil blive forholdsvis ringe. Det må vist desværre også erkendes, at der i ikke uvæsentligt omfang finder overtrædelser af ordningen sted, og det har jeg set fremhævet i visse blade som noget, man nærmest triumferende munter sig over. Jeg finder det i og for sig beklageligt, at den mentalitet har bredt sig, at man mener sig uden videre berettiget til at overtræde en eksisterende ordning på bekostning af de lovlige og forstandige. Men jeg tror, man må erkende, at der i ikke uvæsentligt omfang finder sådanne overtrædelser af ordningen sted, og min personlige mening er den, at enten må ordningen sikres overholdt af alle, eller også må den ophæves. Under disse omstændigheder vil jeg være stemt for en op-

hævelse af ordningen. Spørgsmålet vil blive taget op til forhandling i rigsdagens vareforsyningsudvalg og må vel også forhandles med trafikministeriet med henblik på trafikken over Storebælt.

Formanden: Jeg skal her afbryde forhandlingen.

Medlemmer af folketinget Ragnhild Andersen, Alfred Jensen og Aksel Larsen har meddelt mig, at de ønsker skriftligt at fremsætte det tidligere her i tinget anmeldte

forslag til lov om ændringer i folkeforsikringsloven om forhøjelse af grundbeløbene til rentemodtagere m. v.

Skriftlig fremsættelse af lovforslag.

Ordføreren for forslagsstillerne (Ragnhild Andersen): På det kommunistiske partis vegne har jeg den ære at fremsætte *forslag til lov om ændringer i folkeforsikringsloven om forhøjelse af grundbeløbene til rentemodtagere m. v.* Vi foreslår fra 1. januar 1951 at forhøje alders- og invaliderentens grundbeløb med 20 kr. mere om måneden til enligstillede rentemodtagere og 30 kr. mere til ægtepar, hvor begge ægtefæller får rente. Vort forslag går endvidere ud på at regulere renten to gange årligt, til 1. april og 1. oktober, i lighed med den regulering, der finder sted af tjenestemændenes lønninger og pensioner, samt at forhøje lommepengene til rentemodtagere på alderdomshjem med 36 kr. om året eller 3 kr. mere om måneden til hver rentemodtager.

Forslaget omfatter omkring ¼ million mennesker i vort land, nemlig samtlige alders- og invaliderentemodtagere, gamle og syge, i nogle tilfælde hjælpeløse mennesker. For dem alle gælder det, at så længe de kunne, gav de deres bedste kræfter for at bygge det samfund, vi lever i.

Da rentemodtagerne var raske og unge, sprang de rundt på byggestilladserne og byggede boliger, skoler og meget andet. På værfterne byggede de store og små skibe; mange broer, havne, diger, dæmninger og veje kan vi takke dem for. Nogle af dem sejlede på verdenshavene, andre lugede roer, malkede køer, passede kvæg og bearbejdede den danske muld, og det er dem, vore gamle, der har opdraget de unge, der i dag bygger videre på samfundet.

Det store flertal af disse 250 000 mennesker har arbejdet hele deres liv, til de blev 60 eller 65 år, nogle endda længere,